

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 30 серпня 2012 року № 35 (458)

УРОК ПАТРІОТИЗМУ: ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ!

Першого вересня – День знань для мільйонів юних українців: і для тих, хто вперше переступить шкільний поріг чи для кого першовересневий дзвінок пролунає востаннє, і для тих, хто здобуватиме фах у студентських аудиторіях чи буде його вдосконалювати, здобуваючи ступінь магістра, – для кожного з них початок навчального року є подією знаковою. Як і для педагогів і вихователів. Для професорів і викладачів. Для батьків.

Традиційно ми називаємо першовересневе свято Днем знань, сподіваючись, що він стане стартом шляхетних устремлінь української молоді, плекання високоморальних, духовних притаманностей, найголовніша з яких – бути патріотом України. Тому, проводжаючи дитину до школи, училища чи вишу, не забудьте про цю важливу настанову.

Почуте від дорогої людини в такий пам"ятний день не забудеться ніколи. Як і урок патріотизму в школі, який Вчитель неодмінно завершить напутніми словами: "Любіть Україну!" У найскладніші для нашого народу часи ці слова – як молитву і заповіт – промовляли віддані національній ідеї люди, насамперед – Учителі.

І сьогодні у нас не найкращі часи. Неспокійно в державі, розчахнутій вакханалією російського шовінізму. Його апологети замахнулися, як і в самодержавні, як і в сусловські часи, на українську мову. Їхні україноненависницькі реляції звучать з державних трибун, а це очевидна прикмета колоніальної політики, яку нав"язують нашому народові слухняні пахолки Кремля. А коли Батьківщина в небезпеці, то знову для кожного з нас постає надзвичайно актуальним Франковий клич: "Нам пора для України жить!"

Від колоніальної адміністрації годі чекати напучувань виховувати молодь патріотами України. Цю місію, віриться, на себе візьмуть усі ті, для кого честь і майбутнє нації та держави – не порожній звук, хто усвідомив власне покликання: жити для України! Бо лише тоді, як писав Поет, "одійде в морок підле і лукаве..." Навіки одійде.

Тож нехай кожен українець засвоїть урок патріотизму в дуже конкретному вимірі: любіть Україну!

НА ПУЛЬСІ

ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ У КИЄВІ

24 серпня біля пам'ятника Тарасові Шевченку у Києві Конгрес Українських Націоналістів разом із дружніми партіями та організаціями національно-патріотичного спрямування провів мітинг до Дня Незалежності.

Міліція намагалась перешкодити націоналістам відзначити свято Незалежності. Та, незважаючи на протидію правоохоронців, колона Конгресу змогла пройти до пам'ятника Тарасові Шевченку.

В.о. голови Конгресу, капітан 1 рангу Євген Лупаков привітав з 21-ою річницею Незалежності України учасників святкового віча та застеріг, щоб у ці нелегкі часи, коли Україна вкотре опинилася в небезпеці, українці знову не помилися та зробили правильний вибір восени цього року.

"Закордонні політтехнологи створюють в Україні псевдоукраїнські проекти, щоби збити нас з пантелику та відібрати голоси на виборах у національно-патріотичних сил", – наголосив Євген Лупаков.

Закінчення на 2-й стор.

ОКРЕМА ДУМКА

ФАЛЬСИФІКАЦІЯ СТАРТУВАЛА?

Степан БРАЦЮНЬ, кандидат у депутати Верховної Ради, Партія "Наша Україна"

Влада цинічно торує собі шлях до фальсифікації результатів виборів. Точно за Сталіним: перемагає той, хто рахує голоси. Щоправда, підступний механізм обману закладено у виборчому законодавстві, яке "вдосконалила" регіонально-компартійно-литвинівська більшість спільно з БЮТом, що також голосував за цей витвір.

Закон – цілеспрямовано лояльний до тих, хто замовляє музику, а заодно – управляє державою, в частині формування окружних виборчих комісій. Так, кожна політична партія, яка висунула хоча б одного кандидата в депутати, має право подавати своїх представників хоч і в усі 225 ОВК – якщо їй пощастить під час жеребкування в ЦВК. Це опріч тих партій, які мають фракції в чинній Верховній Раді, а відтак – відповідну квоту представництва в окружних комісіях.

Ще одна особливість: законодавство не передбачає партіям "вікового" цензу для участі у виборчих перегонах. Приміром, зареєстрована в червні політична сила може в серпні спокійно стартувати на виборах – якщо не партійним списком, то бодай двома-трьома висуванцями. Зиск від такої "участі" прогнозований. Звісно, не для технічної учасниці, партії-легіонера, а для тієї "керівної і спрямовуючої", що взяла її на абордаж, як обслугу – вкупі з карликовими партійками специфічної, як для суверенної держави, орієнтації – проросійської та україноненависницької, одне слово – антидержавної. Таке можливо лише в країнах, де правлять колоніальний режим.

З 87-ми партій, що беруть участь у виборах, 81 подала свої кандидатури в ОВК – всього 13536 осіб на 2926 вакантних місць членів окружних комісій. Їх розподілили жеребкуванням, у якому пощастило лише 19-ти партіям. За подиву гідним "збігом", щасливі "білети" здебільшого перепали саме карликовим партіям антиукраїнського спрямування. Завбачливі господарі визначили їхню місію заздалегідь. Хоча участь деяких партійок обмежена одним-двома висуванцями-мажоритарниками, зате їхні представники тепер кермуватимуть окружними виборчими комісіями, скажімо, у Львові чи на Тернопільщині. Так, до складу всіх ОВК потрапили представники партій, з такими промовистими назвами, як "Русскій блок", "Русскоє єдінство", вчорашня Партія політики Путіна, яка нещодавно перейменувалася щось на кшталт "Україна – Русь єдіна" і т.п. Мало того, вони там ще й на керівних посадах. Так, окружною комісією виборчого округу № 115, де балотується націоналіст Назар Білінський, керуватиме представник партії "Русскоє єдінство", а в його заступниках опинився висуванець партії "Союз анархістів". Представники партій такого ж гатунку керуватимуть комісією виборчого округу № 117, де за депутатський мандат боротиметься наш Іван Василишин.

Фактично переважну більшість опозиційних сил усунуто від формування окружних комісій. Останні, до речі, можуть дуже ефективно – за мірками влади – впливати на діяльність дільничних комісій. Як саме – здогадатися неважко. Як і збагнути, що влада форсує фальсифікацію результатів голосування. Безкарно. Будь-якою ціною.

ЮВІЛЯРИ

ВІТАЄМО ПОБРАТИМА

Першого вересня виповнюється 88 років Голові Братства ОУН–УПА Карпатського Краю Фотію Володимирському.

Він народився 1-го вересня 1924 року в селищі міського типу Вишневець Збаразького району Тернопільської області. Батьки були робітниками.

1943 року, 19-літнім юнаком, пішов у ряди УПА. Був призначений до першої сотні ройовим під псевдонімом "Муха". Це сотня "Чіпа", яка діяла в районі Кременеччини. В червні 1943 року під час бою з німцями в селі Колодно (коло Збаража) був перший раз поранений – в руку і ногу. Після лікування працював у Службі безпеки (СБ) району. З наближенням фронту у 1944 році був направлений в курінь "Наливайка" в курінну жандармерію. Пройшов з боями по Волині і Львівщині. Пізніше курінь направили на Холмщину проти польської АК (Армії Крайової). Лінію фронту переходили з боями. Після недовгого перебування на Холмщині в серпні 1944 року повернулися на Волинь.

Знову рейдували по Волині і Львівщині. В грудні 1944 року в селі Новиці Радехівського району був поранений в обидві ноги гранатою. Лікувався до 1945 року в селах Оглядів, Середопільці та інших. 13 березня 1945 року, поранений, Фотій Володимирський був захоплений у селі Оглядів. Рік перебував під слідством в районній тюрмі м.Лопатин, а 1946 року засуджений на 10 років лагерів. Перебував в ув'язненні в Комі АССР – у м. Інта. Після закінчення терміну ув'язнення не мав права повертатися в Україну і 23 роки працював на вугільних шахтах Інти.

Батьки були виселені в Красноярський край. Тато помер у дорозі на одній з пересилок, а мама померла в Красноярському краї на 95-ому році життя. Сестра живе по сьогодні в Красноярському краї, бо не має куди повертатися.

Від 1990 року Фотій Володимирський – в рядах Братства ОУН-УПА. В 1994 році обраний головою Братства ОУН-УПА Карпатського Краю.

Радий, що дожив до нашої Незалежності. Радий за Українську Державу, хоч не все в нас гаразд в економіці і політиці, але якби довелося повторити той тернистий шлях, то готовий повторити, щоб тільки Україна була вільною, Незалежною Державою.

Побратими з визвольних доріг бажають другові Фотію Володимирському міцного здоров'я, незгасимої енергії, далі бути в рядах будівничих Української Самостійної Незалежної Держави!Вітаємо!

Друзі, побратими

ШЛЕМО НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ

Конгрес Українських Націоналістів сердечно вітає ветерана національно-визвольних змагань, Голову Братства ОУН-УПА Карпатського Краю друга Фотія Володимирського з 88-річчям від дня народження.

Його життя – приклад беззавітного служіння українській справі. І в юності, коли захищав Україну зі зброєю в руках, і в зрілому віці, коли в концтаборах і на чужині з гідністю ніс звання українського патріота, і тепер, уже в літах – але повсякчас на чатах свободи України, – він завжди був і залишається невтомним подвижником, взірцем Людини Ідеї та Чину. Фотій Володимирський викликає повагу та захоплення своєю енергією та працьовитістю, високоідейною та моральною поставою, прагненням щоднини бути корисним Батьківщині.

Бажаємо Вам, шановний друже, міцного здоров'я, добра, багато світлих днів, невтомної енергії. Нехай, як і до нині, літа обминають Ваш поріг! Щастя Вам – на многії і благії літа!

Степан БРАЦЮНЬ,
Лідер Конгресу Українських Націоналістів

КОМЕНТАР

ЄВРОПЕЙСЬКА ДОРОГА ЧЕРЕЗ... АЗІЮ

Людмила КОХАНЕЦЬ

Напередодні 24 серпня, коли навіть для "патріотів" з регіональномовного середовища вважається ознакою хорошого тону згадувати у промовах "споконвічну мрію предків про незалежність" (бідолашні наші предки: у найпесимістичніших поглядах на майбутнє їм не ввижалося "покращання" життя правнуків під ордою новітніх поганців. – **Авт.**), представник Президента у Верховній Раді народний депутат Юрій Мірошниченко ошелешив нас анекдотом про… європейськість помислів свого шефа. Президент і Партія регіонів, запевнив цей начебто відповідальний політик, у своїй діяльності керуються європейськими стандартами, досягнення яких "сприятимуть реформуванню країни, закріпленню демократичних цінностей та розвитку громадянського суспільства". Жарт про "розвиток цінностей" цим не обмежився: Юрій Мірошниченко дофантазувався до "справи простої – зробити наш європейський вибір не лише частиною нашої державної політики, викладеною на папері, а й частиною нашого життя…". Уявляєте, як з такою "простою справою" у виконанні Януковича-Азарова-Чечетова– Богословської-Табачника та інших колесніченків ми просунемося до берегів Атлантики, якщо й без цієї "частини життя" Брюссель дивиться на офіційний Київ, як Віктор Федорович на свою "половину" – "невізну першу леді" Донбасу?...

Ця "глибока симпатія" Заходу адекватна стану речей: державна політика влади сьогодні нагадує поглиблену європейську орієнтацію так само точно, як "халупка" в Міжгір'ї "розкішні апартаменти" в пролетарських трущобах, в котрих одна кмітлива бабуся годувала внучка поцупленою з-під носа єнакіївських рибалок макухою (такою зворушливою подробицею з дитинства Президента якось поділилася відома його літописиця). Ще ніколи – за всі роки незалежності – європейський вибір України не був під більшою загрозою, ні за час правління "донецького" клану. Із затятою впертістю державу штовхають у зворотньому напрямі, від цивілізації до печерної тьми. І риторика провладних трубадурів, попри передвиборче творче піднесення, розбивається об щоденні земні реалії, наче звіт про стабільність об пряму лінію кардіограми небіжчика.

Юрій Мірошниченко (якщо хтось призабув, нагадаю, цей краснобай Януковича очолює пародію на "Пору" – таку собі громадську чи то кампанію, чи компанію (залежить від потреб використання) "Досить") вочевидь перегрівся рекламою, котру крутять сьогодні на телеканалах піарники його партії: представник Президента серйозно стверджує, що на адресу регіоналів "лунають коментарі з приводу соціальних ініціатив керманича. Ми чуємо слова вдячності від багатьох людей…". Що стосується коментарів, сперечатись не будемо: тут Мірошниченко душею не покривив. Ще й як "коментують" – і партію, і самого "керманича", й ініціативи в комплекті…Ось тільки зі словом вдячності щось не складається. Або представник його сплутав з непарламентським стилем "коментарів", або пригадав підцензурну подяку "мешканцям Донбасу": її таки справді можна почути від дедалі ширшого кола людей…

Одне слово, всі європейські "досягнення" регіональної влади зводяться до профанації. Не хоче "наш" Президент, "впевнено торуючи шлях розбудови сучасної європейської держави", досягати "інтеграції за будь-яку ціну – за рахунок втрати незалежності, економічних чи територіальних поступок, за рахунок дозволу втручатися у внутрішні справи (? – **Авт.**)". Дивна логіка у людини. Чи то макухи в дитинстві об'ївся, чи то нині у гольф перегрався. Якими територіальними зазіханнями провинився перед нами ЄС? Хіба європейці лізли на Тузлу, горлали у Севастополі про "штадт німецької слави", трусили в Криму французький триколір чи пхали в Одесу регіональній англійський? Якщо заяви про порушення прав людини, залежність судів та ЗМІ, згортання демократії і свободи паралельно з розгортанням корупції є загрозою незалежності, то що тоді їй не загрожує? Упаковані незгодними тюрми, судді-киреєви, піховшики-шустери, блатняки у політиці?

"За таких умов , – стверджують члени створеного руху "Ми – європейці", – ніякої дороги з двостороннім рухом , про який мріє Президент Янукович, не може бути… Ми повинні зменшити корупцію, а не Європа збільшити до нашого рівня; ми повинні підвищити рівень економічної та політичної свободи в країні, а не Європа опускатись до наших "стандартів".

Утім, імітація європейського вибору, як запевняє реклама ПР, це – "тільки початок". Далі ще цікавіше і ще "логічніше" для цього маршруту: зона вільної торгівлі в рамках СНД, ритуальні танці довкола Митного союзу і … примірка на Україну статусу спостерігача в Шанхайській організації співробітництва. Впіймавши облизня у "газовому порозумінні" на останній зустрічі з Володимиром Путіним, Янукович вирішив не дратувати господаря: чого доброго, махне на рандеву біля моря з байкершою, чекай тут, у Сочі, наче пеньок на зайця.

Україна хотіла б одержати статус спостерігача в ШОС, обнадіяв кремлівського довгожителя претендент на банківське довгожительство: "Ми зацікавлені з вами об'єднувати тут зусилля, щоб ми з вами могли працювати на ринках третіх країн… Ми хотіли б, наприклад, щоб ви виступили одним з наших партнерів в такій організації, як ШОС. Ми хотіли б стати спостерігачем у цій організації для того, щоб мати можливість брати участь у тих інтеграційних процесах, які відбуваються в організації…".

Ось тобі і "юріїв" справжній вектор розвитку. Справу, знову ж таки, за партійною агіткою регіоналів, вони доводять до кінця. Найстрашніше, що в цій історії вони мають на увазі не свій кінець. Інтеграція навиворіт – під патронатом Путіна – загрожує Україні. Частина державної політики з паперів переноситься на життя. Напевно, єдиний порятунок для нас… – конвертована в нашу спільну й рішучу дію назва організації Мірошниченка. Досить! Накерувалися. Досить!

… До уваги "євроінтеграторів" з ПР: минулого тижня німецький канцлер Ангела Меркель у Кишиневі зустрічалася з молдавським прем'єром Володимиром Філатом. Підсумок зустрічі: "Європейська перспектива Молдови – не мрія, а реальність". Іншими словами, план дій з лібералізації візового режиму з ЄС у Молдови просунувся далі, ніж в Україні. Гірко за нас. Але… Вітання ШОС – нашій "європейській дорозі" через Азію…

СВЯТКОВЕ

КВІТИ ДО МЕМОРІАЛЬНОЇ ДОШКИ СИМОНУ ПЕТЛЮРІ

Квіти до меморіальної дошки голові Директорії Української Народної Республіки, Головному отаманові військ УНР Симонові Петлюрі поклали у День Незалежності України члени полтавських обласних організацій партія "Наша Україна", Української Народної Нартії, Конгресу Українських Націоналістів, козацьких та ветеранських організацій.

У своїх виступах керівник обласного виборчого штабу партії "Наша Україна" Сергій Соловей, голова обласної організації КУНу Дмитро Паламарчук та представниця Полтавської міської організації "НУ" Ольга Жуковська наголосили на тому, що 21 рік незалежності – це "повноліття" держави і що вона вступає в складний і вирішальний період своєї історії.

"Симон ПЕТЛЮРА поклав життя за незалежну Україну, за те, щоб ми були нацією, рівною серед інших націй у світі, – сказав Сергій Соловей. – У страшні роки окупації України більшовицькими, а потім польськими військами він проявив себе як великий організатор, стратег, військовий діяч, хоча до того навіть не думав про такий розвиток подій. Так само в 90-му році ми не думали, що незабаром матимемо свою державу, свій синьо-жовтий прапор, свій герб, гімн, свою державну українську мову".

Він також наголосив, що сьогодні, коли йде тотальний наступ на все українське, саме об'єднання УНП, "Нашої України" і КУНу "є тим проектом національної гідності, який може забезпечити розвиток України, як Української держави".

Наші корпункти

Вінниця	В'ячеслав Березовський	(067) 258-55-71
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Заява
Народного комітету захисту України

8 серпня 2012 р. Президент Янукович підписав схвалений (всупереч Регламенту Верховної Ради України) депутатами-регіоналами, комуністами та литвинівцями мовний закон Ківалова – Колесніченка. Російська мова, яку в Україні ніхто не забороняв, не принижував і яка не потребувала жодного захисту, відтепер в силу цього закону буде фактично другою державною не тільки в регіонах, де іншомовна група становить 10 відсотків населення, а й по всій території України. Цей закон спрямований не на консолідацію суспільства, а на розкол будь-якої територіальної громади і всього народу України на україномовних та російськомовних громадян.

Ініціатором прийняття цього закону є президент Янукович, узурпатор державної влади, прислужник кремлівських вождів, який віддав Росії частину української території в Криму, доручив росіянам керувати найважливішими міністерствами, а в гуманітарній сфері проводить промосковську політику з метою включення України у так званий "русский мир".

Янукович уже проявив себе як державний злочинець, узурпувавши державну владу. Одним з перших його злочинів стало й публічне заперечення голодомору 1932–1933 років як геноциду українського народу. Як злочинець повівся він і цього разу з мовним законом. Окрім того, він не захотів вислухати аргументи делегації української інтелігенції, прихильної до нього, й наважився плюнути в обличчя не тільки сумирних візитерів, а й всій європейській та українській Україні. Що добре для Москви і для московського шовінізму в Україні, те добре й для Януковича.

Янукович вдає проєвропейського політика, але насправді він – слуга двох панів – московського імперіалізму та космополітичного олігархічного капіталу. Януковича не цікавлять проблеми корупції та боротьби зі злиднями, спад виробництва, будівництва і сфери послуг, скажені ціни на житло, безконтрольне ціноутворення, диктат державних і приватних монополій, несправедливе оподаткування, масове безробіття, епідемії, цілковитий занепад села, освіти, культури, охорони здоров'я, правосуддя, армії, майнове розшарування в суспільстві, низька ціна праці, доля пенсіонерів та інвалідів, тих заробітчан, що й далі виїжджають з України, молоді, яка не може себе реалізувати, надзвичайно серйозні екологічні проблеми.

Для Януковича неприйнятні європейські стандарти толерантних стосунків з політичною опозицією. Януковичу і його московським покровителям чужа Шевченкова думка про те, що "В своїй хаті – своя правда, і сила і воля". На руїнах України він готовий будувати ще одну московську державу, як це робить у Білорусі диктатор Лукашенко.

Ідеологія режиму Януковича – це потворний гібрид московського шовінізму, олігархічного капіталізму й тюремного совєтського комунізму.

Комітет народного захисту України закликає всіх мислячих українців, студентську молодь, усі опозиційні сили до об'єднання. Ми вважаємо за необхідне негайно створити штаб підготовки до Майдану.

Сьогорічне святкування нашої Незалежності ми повинні провести як систему мітингів проти влади Віктора Януковича.

Україну ніхто, крім самого українського народу, не врятує від політичної загибелі, спланованої промосковською клікою.

Ми знаємо, що на жовтневих виборах до парламенту режим Януковича застосує всі вже добре засвоєні засоби фальшування. В державі, де панує диктатор, якому служать усі правоохоронні, військові та воєнізовані структури, опозиційні сили приречені на поразку. Тільки могутній виступ народу – новий Майдан – може змусити армію та міліцію стати на бік непокірного народу!

В історії незалежної України ще не було такого тяжкого часу, як друга половина 2012 року. В минулі століття українській нації доводилось боротися проти прибулих окупантів, а тепер ми повинні перемогти внутрішніх окупантів – змосковщених хахлів. Задля цього нам треба діяти солідарно й пам'ятати, що передбачене Конституцією право на непослух владі дає нам її жорстока антинародна, антиукраїнська поведінка, її ненависть до нашої свободи і навіть до нашої мови, що зберегла нас як народ упродовж віків неволі.

З того дня, як Янукович підписав мовний закон, ми вже не на свободі, ми в таборі для полонених. Або вирвемось, або помрем! Разом – на волю!

Слава Україні!

Народний комітет захисту України

09. 08. 2012, м. Київ

Документ підписали координатор Народного комітету захисту України Дмитро Павличко, Віктор Баранов, В'ячеслав Брюховецький, Лариса Брюховецька, Володимир Василенко, Євген Гірник, Богдан Горинь, Іван Дзюба, Олесь Доній, Юрій Дорошенко, Роман Іваничук, Мирослав Левицький, Михайло Лівінський, Роман Лубківський, Левко Лук'яненко, Андрій Мохник, Юрій Мушкетик, Валентин Наливайченко, Наталія Осьмак, Микола Петренко, Дмитро Пилипчук, Мирослав Попович, Олександр Скіпальський, Михайло Слабошпицький, Олег Чорногуз, Валерій Шевчук, Василь Шкляр та Юрій Щербак

ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ У КИЄВІ

"Попри усі негаразди можемо впевнено констатувати – Україна торує свій шлях. Разом із тим, бачимо, що наша країна сьогодні мала б бути іншою. Гірко про це говорити, але на 21-у році своєї незалежності ми досі боремось за українську мову. Досі не можемо виплутатись із тенет беззаконня та корупції. Досі не забезпечено високих соціальних стандартів життя громадян країни", – сказав у своєму виступі голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Володимир Манько.

"Сьогодні політичні сили, яким байдужа Україна, інспірують в українському суспільстві перманентне громадянське протистояння. Мені це нагадує протистояння "білої" та "червоної" " троянд" у середньовічній Англії. Вони намагаються довести українцям, що окрім них на політичному горизонті нікого немає" – продовжив Манько.

Далі він нагадав, що на початку червня утворилось національно-патріотичне об'єднання на базі партій "Наша Україна", Українська Народна Партія та Конгресу Українських Націоналістів.

"На сьогодні ми висунули узгоджених кандидатів-мажоритарників та зареєстрували у ЦВК єдиний список. Ми будемо боротись за цілісність нації, єдину державну мову, економічний

Закінчення. Початок на 1-й стор.

націоналізм, єдину помісну церкву, високі соціальні стандарти, євроатлантичну безпекову політику, – сказав Манько. – Сповідування цих принципів і є модерним українським націоналізмом".

Під кінець мітингу ВУТ "Просвіта" нагородило грамотами за внесок у справу українського національного відродження, розвиток української культури, самовіддану працю на теренах духовного утвердження рідного слова. Нагороди також отримали члени Конгресу Юрій Шепетюк та Володимир Манько.

Прес-служба КУН

ПОДІЯ

ЯК СВЯТКУВАЛИ В ЧЕРНІГОВІ

24 серпня представники Конгресу Українських Націоналістів, Української Народної Партії та партії "Наша Україна" зібрались на урочисті заходи біля пам'ятника Борцям за волю України у м. Чернігові. Урочистості розпочалися з богослужіння на честь Дня Незалежності нашої держави, яке очолив секретар Чернігівської єпархії Української православної церкви Київського патріархату протоієрей Роман Кінік.

Після молебню відбулось покладання квітів та пролунали урочисті виступи учасників заходу. Голова Чернігівської обласної організації УНП, заступник

голови центрального штабу "Нашої України" Володимир Ступак вручив посвідчення кандидатам у народні депутати від партії "Наша Україна".

Після закінчення мітингу колона під державними та партійними прапорами рушила до пам'ятника Тарасові Шевченку, де патріоти поклали квіти Великому Кобзареві.

Завершилось святкування біля пам'ятника Івану Мазепі спільним виконанням Державного Гімну України.

Прес-служба Чернігівської ОО КУН

 РЕПЛІКА

ЯЗИК ІЗ КИЄВА ДОВІВ
...до містечкового плінтуса

Карлу Марксу належать відомі слова: "Чужою мовою розмовляють у державі або гість, або найманець, або окупант, який нав'язує їй свою мову". Цей перелік, звичайно, можна доповнити. Автор "Капіталу" тактовно промовчав про ще одну категорію – розумово відсталих, котрі в силу природних обмежень не здатні вивчити або застосовувати мову держави…

Інколи всі ці чинники дивовижно поєднуються і характеризують одну особу. У підручниках психіатрії можна знайти докладний опис інтелектуальної неспроможності пацієнта, що живе "поза часом і простором". Це – в підручниках.

А в Харкові 22 серпня Президент України взяв участь у церемонії відкриття Монумента Незалежності, встановленого на площі Конституції. Ці назви дуже важливі в нашій історії. Адже найвища в державі посада – це не просто місце працевлаштування Віктора Януковича. Президент, як відомо, гарант незалежності і чіткого дотримання всіх статей Основного Закону. Тому абсолютно не зрозуміло, чому пан Янукович привселюдно і, як пишуть у міліцейських паперах, "з особливим цинізмом", учинив глум над святими для глави держави поняттями – і незалежністю, і Конституцією. Свою промову гарант виголосив "регіональною" – російською мовою, добровільно і поблюзнірськи запопадливо перед васалами скинувши себе з рівня національного масштабу до містечкового "плінтуса". "Всенароднообраний президент" виявився так само локальним князьком, як його вірні поплічники – Добкін і Кернес…

"Монумент, – жебонів він чужинською – за Конституцією недержавною, – символізує споконвічну мрію наших предків про свободу, багатовікову боротьбу за незалежність, а також прагнення й волю сучасних українців до нових перемог і звершень..". Мімікрія. Фальш. Агонія. Неможливо собі уявити, щоб президент Франції вітав свій народ англійською, чи лідер Польщі перейшов на німецьку. Будь-хто, будь-де, якщо, зрозуміло, його прізвище не Лукашенко і Янукович.

"Я завжди говорю мовою тих людей, які там живуть, – роздратовано відбив Янукович запитання журналіста, який насмілився поцікавитися дивним вибором мови у президентському виступі на відкритті "символу багатовікової боротьби за незалежність". Усе-таки це не "міжнаціональне спілкування" на сходняку харківських "авторитетів". – А розколюють Україну ті, хто задає такі питання, не враховуючи думки людей, які живуть на землі" (!?). Мабуть, пробіжки по пеньках позначилися не лише на м'язах гаранта: навіть кабани у його угіддях не здатні на таке агресивне хамство.

Зате тепер з нетерпінням чекають на Президента угорці Закарпаття, румуни Буковини, болгари і гагаузи Одещини. Чекають євреї, цигани і туркимесхетинці. Кримські татари і караїми. Всі, хто сприйняв на віру, що Янукович "завжди говорить мовою тих людей, які там живуть". Залишилося главі поділеної ним держави відірватися від "досягнення нових перемог і звершень на обраному шляху" і засісти за словники та підручники або… притримати язика, що від Києва довів аж до Гепи. Звісно, якщо таку пропозицію колишній завгар не обкладе найдоступнішим у його "світському колі" "діалектом"…

Людмила КОХАНЕЦЬ

ПОГЛЯД

ПРОДОВЖУЄМО СПРАВУ БОРЦІВ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

Об'єднання патріотичних сил, до якого ввійшли "Наша Україна", Українська народна партія і Конгрес Українських Націоналістів йде на вибори-2012 не як черговий проект закордонних промоутерів, створений переважно під певного лідера, а як справді українське утворення, в основі якого – національна ідея, творена багатьма поколіннями українських патріотів.

Ми пропонуємо виборцям не пишномовні обіцянки, які, як правило, забуваються відразу з отриманням депутатського мандата, а реальні цінності, цілком здійсненні задуми і справи, серед яких – цілісна нація, єдина державна мова, правова держава, розвинене громадянське суспільство, європейський вибір, євроатлантична безпека, єдина українська помісна церква, підтримка на законодавчому рівні розвитку українського національного продукту, українських кіно, театру, музики. Ключовим моментом нашої програми є те, що духовний злет українського народу має здійснюватися на національних традиціях, звичаях, культурі.

Слід зазначити, що ми не демонструємо свої передвиборні постулати як догму, яку втілює у життя групка людей, яка зуміє здобути владу. Ні. Патріотичні сили, що об`єдналися проти будь-якої узурпації влади і застосують механізми, які унеможливлять це зробити. Ми – за народовладдя, за передачу значної частини функцій для самореалізації безпосередньо громадянам та громадським організаціям самоврядування.

Народні обранці від "Нашої України", Української народної партії та Конгресу Українських Націоналістів систематично сприятимуть створенню інститутів громадянського суспільства та посиленню їхньої ролі в політичному житті України. Це означає, що розбудовуватиме правову Українську державу, дбатиме про її процвітання й добробут, поступ до цивілізованої Європи та світового співтовариства сам український народ, який віками боровся за свою незалежність, національне самовизначення, рідну мову. На жаль, нині в Україні є реальна загроза втрати цих цінностей, що утверджувались протягом віків у нелегкому протистоянні.

Тож три політичні партії уперше об`єднались за патріотичною ознакою, щоб не допустити цього. А допоможе нам подолати нелегкий шлях до благородної мети наш політичний досвід при формуванні команд. Ми набували його в нелегкій політичній боротьбі, часом – шляхом помилок і поразок, тоді як інші учасники виборів тільки-но набувають його, повторюють помилки, з яких ми вже винесли уроки.

Насамперед ми вже "пройшли" співаків, спортсменів та бізнесменів у партійних списках і переконалися в тому, що ці занадто широкі об'єднання, що мали місце в українському парламенті, були недієздатними. В законотворчому процесі брали участь лише одиниці фахівців чи досвідчених політиків, інші ж виконували роль баласту, слухняних бездумних натискувачів кнопок (кнопкодавів).

Отже, перш ніж кинути у виборчу скриньку бюлетень, слід добре подумати, аби не помилитися. Адже наслідки нашого вибору позначаться і на економічному становищі країни, і на добробуті її громадян, тих же вчителів, лікарів, фермерів, українських господарників, кожної людини чесної праці, повагу та суспільний авторитет яких зобов'язуються повернути наші політичні сили, що йдуть на вибори, об'єднавшись за патріотичною ознакою.

Володимир МАНЬКО,
кандидат у народні депутати України

МОМЕНТ ІСТИНИ

ДУХОВНІ ЦІННОСТІ

Любомир ГУЗАР

Минає двадцять перший рік існування самостійної, незалежної Української держави. Ранні дев'яності роки минулого століття позначались вибухом надії, неймовірної ейфорії. Після десятиліть, а властиво – століть дуже складних обставин життя, здавалося, що для нашого народу починається новий порядок, настає золота доба. Але так не сталося.

Настрої в народі визначають зневіра та відчай. Чомусь у нас сьогодні не все грає. На якій підставі? Правдоподібно, найглибшою причиною такого стану є матеріалізм, не як теоретичне філософське вчення, а радше як неймовірна практична зажерливість. На це звернули увагу предстоятелі трьох українських традиційних Церков (УПЦ, УПЦ КП, УГКЦ) у своєму Зверненні 1 грудня 2011 року. Справді, куди не глянемо, всюди одна й та сама музика.

Останніми роками значно зросла кількість українських мільйонерів. Може, само собою це було б не найбільшим лихом, бо для народу добре мати багатих людей, але й тут якось не все ладиться. Адже дуже велика частина населення впродовж тих самих років убожіє, відчуває брак засобів для нормального, спокійного, вповні захищеного щоденного життя, як це личило б громадянам багатої країни, про що дедалі більше й гучніше говориться. Мабуть, кожному зрозуміло, що зацікавлення засобами щоденного життя дуже відрізняється від жадоби матеріальних благ та тих привілеїв чи проклять, які приносить із собою непомірне багатство.

На багатьох ділянках суспільного життя за найвище добро поставлено матеріальні блага. Влада, чинна чи бажана, зосереджена на збагаченні, радше власному, ніж народу. В політичному житті за місце у списку кандидатів треба чимало заплатити, а мажоритарним кандидатам не можна вірити, бо себе продадуть. Фальсифікація "волевиявлення", як і збирання підписів чи проведення зібрань, уже відкрито і безсоромно оплачується ще далеко до самої дати голосування. Уми високих посадовців зациклені на фінансах: кредити, інвестиції, сплата податків, пенсії, соціальні виплати тощо. Тим часом слухачі їхніх заяв відчувають щораз більшу прірву між словами та дійсністю. Велика індустрія старається задавати тон державній політиці виключно задля збагачення кількох родин. Щасливий той, кому вдасться відбитися від рейдерського нападу. Середні і малі підприємства борються за своє існування. На всіх рівнях фінансових відомств усі справи можна легко залагодити за кілька годин, поклавши наповнений умовними одиницями конверт на стіл відповідного чиновника. Земельну ділянку, навіть якщо на ній містилася історична будівля або вона законом відведена під культову споруду, можна віддати під комерційне використання. Свободою слова володіють власники ЗМІ. Відсоток державного бюджету на науку та культуру мізерний. Натомість від перших класів початкової школи до закінчення вищих студій треба платити: за вступ, за переведення з курсу на курс і випуск, а академічним ступенем можна прикраситися навіть без зайвого навчального зусилля.

Що вже казати про судову гілку влади: народ не має довір'я ні до правозахисних, ні до судових установ. Багатій людині не потрібно турбуватися про свої манери керування автомобілем. Навіть якщо їй і трапиться когось поважно "потурбувати", вона тим не переймається. Одне слово, все вище сказане – це дуже прикрий образ нашої дійсності: за гроші і задля грошей можна все. Як твердять старші і молодші громадяни – в Україні купується і продається все. Тому цілком закономірно, що найбільшою цінністю вважається гріш.

Двадцять років життя, навіть у власній незалежній державі, не дали бажаних плодів. Матеріалістична філософія життя себе не виправдала. Незважаючи на багато милозвучних заяв, котимося до гіршого. Настав найвищий час шукати інших підходів до здорового суспільного життя, інших цінностей, за якими буде можливо розвивати справді здорове суспільне буття.

То що ж нам робити? Потрібно звернутися до інших цінностей, перевірити їх, щоб переконатися, чи можуть вони гарантувати позитивний розвиток, солідну основу для тривалого розвитку. Визначення таких цінностей – це не пошуки в темряві, це радше ствердження досвіду суспільств і народів, які на таких цінностях успішно будували своє суспільне життя. Це завдання провідної верстви суспільства, так званої інтелігенції, – належно представити такі цінності. Популярно називаємо їх духовними, але не в слові таємниця їхньої вартості, а в змісті. Нижче подаємо конкретні приклади, що ці так звані духовні цінності собою являють. Відразу видно, що вони нас уводять в інший світ. Ось вони:

Погляньмо на самих себе. Хто ми? Звідки взялися? Чи наше існування має якесь значення? Чи маємо якусь питому гідність? Чи можемо щось пізнати і зрозуміти? Чи можемо щось бажати та щось постановити? Чи можемо свобідно вибрати напрям нашого життя? Чи маємо якісь здібності? Чи маємо якісь таланти? Чи маємо змогу щось осягнути? Чи можемо щось доброго вчинити? А куди прямуємо? Який зміст і яка ціль нашого життя?

Спробуйте відповісти на всі ці питання, і напевно здивуєтесь, наскільки великою є ваша гідність. А тепер зробіть наступний крок.

Якщо ви належно зрозуміли свою власну гідність, то чи гідність вашого сусіда менша за вашу? Якщо вас варто вшанувати, то чи менше треба шанувати вашого сусіда? А якщо вам вільно щось зробити, то чи вашому сусідові менш вільно? Якщо ви людина віруюча, то вище наведені питання постануть перед вами ще яскравіше. Але навіть якщо ви не вірите у Творця, то вам відкривається розуміння дійсності, а перш за все – розуміння самого себе, про яке людина, хоча б власник цілої гори золота, навіть не мріятиме. Отже, маємо приклад однієї духовної цінності – природа людини. Коли її приймаємо, світ починає видаватися цілком інакшим.

Трапляються ситуації, і то, на жаль, не аж так рідко, коли громадянин щось стверджує, а чиновник це спростовує. Який наш висновок? Хто з цих двох не каже правди? Якби вони обидва говорили правду, наскільки б змінилася якість суспільного життя! Ось вам і друга духовна цінність – говорити правду. Як прекрасно, коли перестають торгувати правдою!

Живемо в такий історичний період, коли поінформованість є дуже важливою частиною суспільного життя. Йдеться про якість уявлень, достовірність, об'єктивність, здоровий глузд, позитивний підхід до життєвих проблем. Чи не такими повинні бути засоби масової інформації?

Уявімо собі ситуацію, де ви чиновник, ваші повноваження чітко визначені, як і ваші обов'язки-завдання. До вас приходить громадянин, котрий викладає свою потребу, яку ви без зайвих ускладнень, без жодних вимог особистого характеру ретельно та без зволікання залагоджуєте. Чи щось таке можливе? Спробуйте – і здивуєтесь, що цей громадянин відійде щиро задоволений, з погідною усмішкою на обличчі, а ви відчуєте справжнє внутрішнє задоволення.

Уявімо собі іншу конкретну ситуацію, де ви викладач. За декілька років ваші студенти нестимуть відповідальне служіння на різних ділянках життя. Є два шляхи, якими можна досягти бажаного результату: студент регулярно платить і безперебійно переходить з курсу на курс, не завдаючи собі ані найменшого клопоту, щоб чогось навчитися. Інший студент завзято працює, не зіпсутий поганим прикладом своїх багатих батьків, але зі щирим бажанням колись належно та відповідально послужити потребуючим. Кому з цих двох ви б хотіли допомогти, і в який спосіб – руйнуючи чи будуючи його характер?

Існує ціла низка соціальних зобов'язань, які уможливлюють і в свій спосіб задовольняють життєві потреби громадян, – це двосторонні відносини громадянина та держави. Громадянин виділяє свою фінансову пайку для загального блага: утримання шкіл, забезпечення охорони здоров'я, культурних установ, благодійних установ тощо. А держава, зі свого боку, захищає права своїх громадян, перш за все щодо належного забезпечення та інших умов для нормального особистого, сімейного та громадського розвитку. Є стан, який треба назвати суспільною справедливістю, де вона забезпечена на ділі, а не тільки на словах: там панує мир.

Ми дещо сказали про духовні цінності. Те, що сказане, дуже відрізняється від переконань, які тепер панують в Україні. Якщо щиро бажаємо докорінно змінити напрям розвитку нашого суспільства, мусимо змінити систему цінностей. Мусимо це робити всі разом. Велике питання, яке перед нами стоїть: чи всі ми насправді цього бажаємо? На жаль, складається враження, що ні.

Але я як християнин, а не як пустослівний політик, щиро надіюся – проти надії таки сподіваюся, – що рано чи пізно всі ми без винятку таки зберемось, сядемо разом і розпочнемо справді творчу, підкреслюю – творчу, розмову.

ПОДІЯ

ЛУЦЬК СВЯТКОВИЙ

Активісти КУН, "Нашої України", УНП та "Союзу Українок" поклали квіти до пам'ятника борцям за волю і незалежність України

24 серпня 2012 року у м. Луцьку активісти політичних партій КУН, "Наша Україна", УНП та "Союзу Українок" поклали квіти до Пам'ятника, встановленого на честь борців за волю і незалежність України. У даному заході взяли участь заступник голови Волинської обласної організації партії "Наша Україна" Володимир Навроцький та голова Волинської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Іван Хомич.

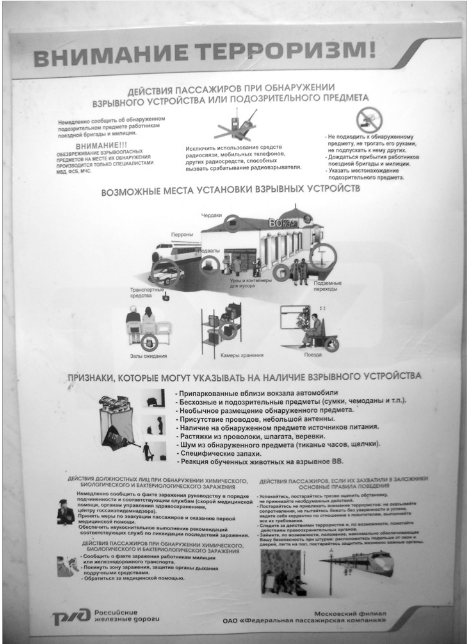
Під час зустрічі Володимир Навроцький наголосив: "День Незалежності України – це найбільше державне свято. Це наше свято, тому що наші партії, які йдуть разом на вибори, у Верховній раді стоятимуть на сторожі духовної, культурної та економічної незалежності нашої держави та її громадян. Єдина ідея та мета нашого об'єднання – незалежна, соборна, європейська та демократична Україна".

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ВИМКНУТИ СУСІДОВІ СВІТЛО

У ніч Незалежності на маршруті з Росії у наш Крим

У ніч з 23 на 24 серпня сімейні обставини змусили нас із дочкою виїхати з Харкова до Мелітополя. Квитки нам продали на 201-й поїзд "Москва-Євпаторія". Поки я в купе, увімкнувши світло і потривоживши тим якогось запізнілого московського відпочивальника, розстеляла постіль, чую, Ірина моя сміється у коридорі. Підходжу – показує на міжвіконному простінку плакат російських залізниць про пожежну безпеку. Жирним червоним шрифтом виділене правило про те, що в разі займання вогню пасажири мають передусім від'єднати свій вагон від потягу, але робитимуть це виключно з дозволу і під наглядом начальника локомотива.

Не себе і ближніх від вогню рятувати, а державне майно! І щоб без зайвої ініціативи – а під контролем відповідних товаришів! Такий собі залізно-пропагандистський поведінковий стандарт для наслідування народними масами Росії з-під тріумвірату ВВП, ФСБ і патріарха Кирила.

І справді, цей безглуздий пожежно-залізничний правильник на диво точно передає антилюдську природу нашої північної сусідки-імперії: горить чи не горить твоє життя яскравим полум'ям – яке кому діло? Головне, щоб у цей момент ти думав про Родіну і Сталіна чи, однаково, Путіна і Kº, захищаючи при цьому їхні царські капіталовкладення.

Плакат же, який висів поряд, у сусідньому міжвіконні вагону, викликав ще більше думок і асоціацій.

Перша реакція була, звичайно, помолитися і подякувати Ісусу Христу і Матінці Божій за допомогу, що двадцять років тому вирвалися із зміїних обіймів "білокамінної". Та ж мільйони людей залишились там, де замість радіти сонечку і новому дню, мають, виходячи з дому і сідаючи в транспорт, з острахом оглядатися: чи не стоїть біля дому підозріле авто, не лежить під сидінням у громадському транспорті вибухонебезпечний предмет та чи не захоплять сьогодні у заручники дітей у школі і не отруять хімічними, біологічними і бактеріологічними газами онуків у дитячому садку.

Століття поспіль ця ненаситна деспотична "збирачка земель" тероризує, нищить і деморалізує народи, що потрапляють в поле її геополітичних апетитів. І коли народам з Божою поміччю вдається звільнитися – не припиняє терору, змінюючи хіба самі його форми. От як, приміром, до нашої країни зараз застосовується інформаційна, газова, церковна, психологічна і мовно-культурна зброя. Заражуються імперською отрутою клітини масової самосвідомості, внаслідок чого страждає ще не усталена за часи Незалежності наша національна психіка, мораль, ідентичність, воля. І Україна знов опиняється перед роззявленою пащею цієї відомої ще з міфів народів світу володарки вогняної безодні. Як же захиститися? Проти цієї зміюки є певно лише один засіб з молитовного виголосу: "Іс-по-лаєте де-спо-та"…

З цих думок повертає до реальності голос дочки: "Мамо! Чому ти не вимкнула світло сусідові? Він аж ковдру на голову натягнув. Ще задихнеться".

– Бачиш? А я вимкнула. Треба ж бути гуманними! – продовжувала вона виховувати маму, поки та, висунувши голову з вікна поїзда, ловила в нічному повітрі світлові ознаки нового, двадцять першого Дня Незалежності.

"Все-таки дочка права. Перш ніж не "уві" – "увімк"…, а по-справжньому увімкнеться світло нашої Незалежності, варто спочатку загасити в собі, випалити зі своєї пам'яті оцей зміїний клубок історичних комплексів, що заважає нам відчути ні з чим незрівнянну цінність національно-державного буття. Треба раз і назавжди вимкнути в собі "сусіда".

Ми приїхали в Мелітополь на світанку. Поїзд зупинився на третій колії. На вокзал треба було проходити через відкриті тамбури дніпропетровського і донецького поїздів. Нам же на зустріч піднімались сходинками огрядні жінки, тягнучи за собою кошики і вигукуючи: "Вареееничи з вишнями. Картопелька гаряченька-яяя"… І весь вокзальний майданчик виглядав як святковий стіл, переповнений різною городиною, кавунами, динями, яблуками, грушами, виноградом, персиками…Місто, в якому народилися я і потім моя дочка, здалося мені вранішнім раєм.

Вголос сама собою виголошувалась молитва: "Господи Пресвятий! Дай нам усім, і кримчанам, і слобожанам, і донеччанам, усім українцям віри, любові та розуму зберегти і примножити у душі світло своєї Незалежності. А усім народам, що це зміїне московське кубло досі утримує у своєму гнилому і смердючому нутрі, – допоможи визволитись".

Ольга РІЗНИЧЕНКО

ВТРАТА

СУМУЄМО, ПРОЩАЮЧИСЬ

24 серпня 2012 року, на 87-му році життя, відійшов у засвіти активний учасник національно-визвольних змагань, член Братства вояків ОУН-УПА Степан Бабій.

Конгрес Українських Націоналістів глибоко сумує з приводу смерті друга Степана і висловлює щирі співчуття дружині, рідним і друзям покійного, його побратимам. Степан Бабій народився 14 вересня 1925 року в селі Монастирськ Жидачівського району, що на Львівщині. У ранній юності, шістнадцятирічним, він склав присягу члена ОУН, а за рік уже був в УПА, воював проти ворога у лавах борців за незалежність України до 1946 року. Мав собі за приклад тих, хто святій справі визволення українського народу з неволі присвятив усе своє життя.

За наказом ОУН Степан Бабій легалізувався. Працював на шахтах Луганщини, на Івано-Франківщині, а 1977 року оселився в Києві. З відновленням незалежності України вступив до Київського Крайового Братства ОУН-УПА.

Він дбав про добро нації. Таким залишиться у пам'яті побратимів.

Нехай рідна земля буде йому легкою. Просимо Господа, аби оселив його душу там, де праведні спочивають.

Степан БРАЦЮНЬ,
Лідер Конгресу Українських Націоналістів

ПРОВОДЖАЛИ В ОСТАННЮ ДОРОГУ

25 серпня, у храмі Святого Миколая на Аскольдовій могилі відбулася панахида за ветераном УПА Степаном Бабієм, який помер у День Незалежності України.

Попрощатися з паном Степаном прийшли побратими з Київського Крайового Братства вояків ОУН-УПА на чолі з Орестом Васкулом, у формі і при нагородах, активісти патріотичних організацій – всі свої. Крім родичів покійного, що приїхали зі Львівщини, здається, я взагалі не побачила на прощанні жодної незнайомої людини.

Панахиду служили спільно священики греко-католицького Свято-Миколаївського храму на чолі з о.Ігорем та капелан Братства вояків УПА о.Сергій Ткачук, що належить до УПЦ КП. У прощальному слові отець Сергій казав, що новопреставлений Степан ніколи не дбав за себе, лише за свою землю, боровся за боговгодні справи, і зараз він уже в раю, належить до воїнства Господнього і звідти буде продовжувати боротьбу за Україну.

Короткі прощальні слова казали вояки УПА, а також Микола Кохнівський, Кость Зацарний, Владислав Біляченко та інші.

Крім вдови, ніхто не плакав. Але не тому, що сум присутніх не був щирим, і не тому, що померла вже дуже літня людина. А тому, що це вояки ховали вояка. І решта присутніх пройнялися цим загальним духом. Його важко описати, цей дух, але він був з нами сьогодні.

Весь час, поки пана Степана проводжали у Вічну путь, хрест над Миколаївським храмом буквально палав на сонці.

Олена БІЛОЗЕРСЬКА

РЕПЛІКА

МІЛІЦІЯ – ТРУСИ І БОЯГУЗИ

Володимир БОГАЙЧУК

У провадженні Жовтневого районного суду м. Луганська перебуває кримінальна справа за звинуваченням правозахисника Сергія Мельничука у скоєнні злочинів, передбачених ст. 122 ч. 1 та ст. 296 ч. 4 КК України. Перший том цієї справи містить протокол допиту Мельничука С.А. від 08.02.2005 року з частиною тексту, вартого загальної уваги. Але спочатку трішки про суть справи.

Декілька мешканців гуртожитку, де проживає Сергій Мельничук, серед ночі здійснили особливо тяжкий злочин стосовно мешканців сусідньої кімнати. Образивши колишніх вихованців дитячого будинку, ці супермени вирішили завітати і до кімнати Сергія. В результаті і появилася справа не щодо бандитів про груповий розбій з проникненням у житло, а стосовно потерпілого про завдавання ним тілесних ушкоджень середньої тяжкості і хуліганство. Такий поворот подій трапляється, і це не є специфікою лише Донбасу. Іноді українській міліції бандюки рідніші за потерпілих.

Мова йтиме про інше. Ось обіцяні цитати.

Аркуш справи 73, 4-й абзац:

"Питання: Того дня, в чому ви були одягненні?

Відповідь: В ході конфлікту з Лебедевим я був тільки в одних ***боягузах***";

Аркуш справи 73, останній абзац:

"Питання: Ви бачили на голові у Лебедєва кров?

Відповідь: На це я уваги не ***обернув***".

Аркуш справи 74, 4-й абзац:

"Питання: Коли Ви піднялися знову на третій поверх, після того, як подзвонили в міліцію, в кімнаті № 59 грала музика?

Відповідь: На цю увагу я ***необернув***, тому ствердної відповіді дати не можу".

Аркуш справи 74, останній абзац:

"Питання: Чи скоювали Ви які-небудь злочини, крім того, в якому Вас на ***справжній*** момент підозрюють?".

Як видно з цих витягів, у міліції для розкриття злочинів посилено почали застосовувати стилістичний прийом – каламбур. Походження цього міліцейського ноу-хау пов'язують з іменем барона Каленберга, який прославився при дворі короля Людовика XI постійними двозначними дотепами, які були не продуктом гострослів'я, а банальним незнанням французької вимови. Барон просто перекручував слова, тому сміялися не з його жартів, а з безграмотного мовлення. Покаранням баронові стало півечення його прізвища сучасниками, які, замість Каленберг, почали казати Каламбур.

У нашому випадку молода слідча виявила не лише банальне незнання української мови, а й общепанятного теж. Труси, як кажуть, і в "русском мірє" – труси. Ну, не знає вона, що в українській мові слово "труси" – це спідня білизна. То в общепонятний Міхайло Ломоносов насмикав, що було під рукою, а тому там можна заблукати у двох словах. Ми маємо типовий приклад "русскава чєлавєка" з "русскава міра". Тут і погони офіцера міліції інтелекту не додадуть.

До речі, а як би ця грамотійка переклала на "регіанальную" словосполучення "я переможу"? "Я пабєдю" чи "я пабєжу"? Якщо мати на увазі "труси – боягузи", то, імовірно, вибрала б варіант "я переможу – я пабєжу".

Та все, можливо, простіше. Ця луганська послідовниця барона, вихідця з якоїсь глухої Вестфалії, не носить трусів. Не послідовниця барона… не спримати цю мою думку буквально. Хоча… Просто вона особа достатньо "просунута", а тому знає, що той шнурок, при носінні якого практично всі сідниці є відкритими, називається стрінгами. Ну, не передбачае навчальна програма нинішніх навчальних центрів МВС пояснення, що стрінги (англ. strings) і танга (англ. tanga) – це різновид тих же трусів (і жіночих, і чоловічих). Чи, може, під час теоретичної лекції майбутня слідча була неуважна через мрії про практичніші речі? Та й в статуті міліцейському щодо трусняків, імовірно, упущення.

Гінекологи з венерологами довели, що тоненька смужка стрінгів є чудовим переносником бактерій і причиною багатьох захворювань, зокрема, банальної молочниці. А от що потрібно носити на голові, щоб у неї перенеслася бактерія банальної українофобії? Кашкет міліціонера?

Щойно вийшла книжка Дмитра Павличка "Мова". В ній вперше зібрані п'ятдесят віршів поета про мову, написані більш ніж за півстолітню епоху – впродовж 1955–2012 рр.

ГОЛОС МОГО ЖИТТЯ

Дмитро ПАВЛИЧКО

Змалку, навчаючись у польській школі, я відчув, що зневажливе ставлення учителів, польських та єврейських дітей до моєї рідної мови ображає мене, принижує, болить. Українська мова в моїй дитячій уяві асоціювалася з образом моєї матері. Згодом я збагнув, що моя рідна мова – це моє мислення, моя душа, мій характер, моя приналежність до гнобленого польськими окупантами народу.

Бути справедливою і чесною людиною неможливо, не боронячи мови як національної свободи свого народу – так думав я вже в студентські роки.

Мій письменницький дух формувався в 40-і роки XX ст., коли в Галичині і на Волині діяла Українська Повстанська Армія, а совітська окупаційна влада всіляко і, насамперед, мовно москалізувала життя українців. Дійшло до того, що офіційною мовою комуністичної партії стала російська, цією ж мовою викладалися майже всі предмети у вищих навчальних закладах радянської України.

Мені вдалося в той час надрукувати декілька віршів проти русифікаційної політики Москви. За ті твори мене піддавали гострій критиці, а моя книжка "Правда кличе!" (1958 р.), де були вони опубліковані, була заборонена й порізана на січкарні.

Коли відновилася українська державність, я був щасливим і думав, що українська мова, як найважливіший будівник нашої національної політичної самостійності, буде підтримана своєю державою.

Але триста років московської неволі для України не пройшли безслідно. Виховані царськими та комуністичними опричниками яничари, які стали на чолі національно безликої, промосковської частини нашого населення, з вини помаранчевих розсварених вождів прийшли до влади.

Нинішня влада прагне, щоб українська мова поділилася своєю державністю з російською мовою. Ця влада прагне повернути українську мову на її рабське становище, коли про неї згадували, але не розмовляли нею комуністичні лідери, ця влада прагне обернути Україну в безвольну колонію Москви, а задля цього – поступово викоренити українську мову з усіх сфер суспільного життя, як це зробили з білоруською мовою в Білорусі.

Я належу до людей, які читають і розмовляють багатьма мовами. Але що більше мов я намагався опанувати, то більше любив українську мову за надзвичайне лексичне багатство, пісенність і синтаксичну гнучкість. Тобто за прикмети, яких немає в деяких інших мовах.

Українська мова для нашого народу – це не просто засіб спілкування, а збройний і духовний захист від поневолення, це Бог нашої національної незалежності. Наша мова зберегла нам гідність, національну неповторність і честь у найтяжчі часи нашого ув'язнення в тюрмі народів – царській та комуністичній Росії.

Цю книжку передаю насамперед в руки учнівської та студентської молоді. Це коротка історія моєї боротьби за державність української мови. В тій боротьбі я не був самотній, а тільки допомагав своєму народові. Я ненавиджу хахлів, що стали прихвоснями московських колонізаторів, але віршами їх не переконаєш. Я хочу допомогти нашій молоді усвідомити, що рідна мова є для неї найвищою цінністю й невід'ємною ознакою національної гідності. Пригадую свою ранню молодість, коли я готовий був померти не за синьо-жовтий прапор, не за Володимирів тризуб, а за те, щоб українська мова стала державною в Україні. Для нашого народу мова – то душа, територія, безсмертя держави.

Тепер стоїмо за неподільну державність української мови на рубежі життя і смерті. Знаю: ми переможемо, і в боротьбі за цю перемогу може згодитися і моє страждénне слово.

26 липня 2012 р.

ТИ ЗРІКСЯ МОВИ РІДНОЇ

Ти зрікся мови рідної. Тобі
Твоя земля родити перестане,
Зелена гілка в лузі на вербі
Від доторку твого зів'яне!

Ти зрікся мови рідної. Заріс
Твій шлях і зник у безіменнім зіллі...
Не маєш ти на похороні сліз,
Не маєш пісні на весіллі!

Ти зрікся мови рідної. Твій дух
На милицях жадає танцювати.
Від ласк твоїх закаменіє друг
І посивіє рідна мати.

Ти зрікся мови рідної. Віки
Ти йтимеш темний, як сльота осіння.
Від погляду твого серця й зірки
Обернуться в сліпе каміння.

Ти зрікся мови рідної. Ганьба
Тебе зустріне на шляху вузькому...
Впаде на тебе, наче сніг, журба –
Її не понесеш нікому!

Ти зрікся мови рідної. Нема
Тепер у тебе роду ні народу.
Чужинця шани ждатимеш дарма –
В твій слід він кине сміх-погорду!

Ти зрікся-мови рідної...
1955

* * *

О рідне слово, що без тебе я?!
Осміяний людьми кретин-стиляга,
Безрідний, кволий, жебручий блудяга,
Що сам забув давно своє ім'я.

Моє ти серце, пісня і відвага,
Іпрізвище, і сила, і сім'я.
Ти вся душа нескована моя,
В найтяжчі дні – надія і наснага.

Тебе у спадок віддали мені
Мої батьки і предки невідомі,
Що гинули за тебе на вогні.

Тож не засни в запиленому томі,
В тій незакопаній страшній труні, –
Дзени в моїм і правнуковім домі!
1955

* * *

Якби я втратив очі, Україно,
То зміг би жить, не бачачи лугів,
Поліських плес, подільських ясенів,
Дніпра, що стелить хвилі, наче сіно.

У глибині моїх темнот і снів
Твоя лунала б мова солов'їно,
Той світ, що ти дала мені у віно,
Від сяйва слова знову б заяснів.

А глухоти не зможу перенести,
Бо не вкладе ніхто в печальні жести
Шум Черемоша, співи солов'я.

Дивитися на радощі обнови,
Та материнської не чути мови, –
Ото була б загибель-смерть моя!
1956–1967

* * *

Вони печально говорили
Про мову родичів своїх,
А потім так її хвалили,
Що я сльози не спостеріг
На власному лиці. З хахлами
Сидів я – в полум'ї горів,
Вони ж нерідними словами
Хвалили рідних матерів.
Ту пісню, що навчала мати
Десь на печі, коло кагли,
Вони хотіли заспівати,
Та слів згадати не змогли.
І мукали, як скот в загоні,
Немов зголоджений товар...
Сльозу згасив я на долоні
І подивився в їхню твар:
"Навіщо вам своєї мови,
Як ви не маєте душі,
Прислужники та грошолови,
Орденоносні торгаші?!
Бездомні пси! В безплодній плісні
Убогих мізків – тільки тьма,
Де ні клітиночки для пісні
Й для мови рідної нема!"
1975

ДВІ ДЕРЖАВНІ МОВИ

Я знаю десять мов, та за одну-єдину
Як бойовик, помру! За ту, що дух дає,
Що вийняла мене й Вітчизну – Україну –
З ніщоти, я помру за мислення своє!

Бо мова – то не звук, а думка боготворна,
Зерно, що хліб дає й життя снагу святу.
Тому й мололи нас тяжкі московські жорна,
Щоб обернути в спуз духовну повноту.

Я вам скажу, брати, при сяєві Оранти,
Що з двох державних мов – дорога в смерть одна;
Нас винищать раби – законні окупанти,
До мови рідної ненависть потайна.

Перевертень іде писать універсали
Чужою мовою – втішайся, брате мій!
Він прагне, щоб його за те пошанували,
Що двоязикий він, гнучкий, неначе змій.

Братерство, дружба, честь і рівність – ні до чого!
Потопче все й поб'є шовіністичний шал...
Востаннє я прошу і Пушкіна, й Толстого:
Прийдіть і вирвіть з рук двомовності кинджал!
4.X.2004, Київ

ДО УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Українська мово, будь твердою!
Пахне вітер подихом золи,
Йдуть на тебе темною ордою
Яничари, покручі, хахли.

Це твоя пора, та не остання –
Ти повинна виграти двобій,
Тож забудь ласкаве щебетання, –
Хай бринять мечі в душі твоїй!

Хай твої плаксиві менестрелі
Захлинуться в ріках власних сліз;
Солов'їв твоїх пестливі трелі
Хай озвуться дзвонами заліз!

Не цвіти блакитно, як цикорій,
А світи й пали, як горна грань!
Стань на варті рідних територій,
Не впусти до нас Тмуторокань!

Не скорись московському лакею,
Служці двоязикого орла,
Не ділись державністю своєю,
Бо рабою будеш, як була!

Не віддай нікому свого берла,
Встань, здіймися в силі молодій,
Не радій з того, що ти не вмерла,
А з того, що вічна ти, радій!

Збережи нам небо, землю й воду,
Та не в лексиконах, як латинь,
А в живому голосі народу,
В грі весіль і в молитвах святинь!

Збережи нам волю довгождану,
Краще вмри, та в рабство не впади,
Музику звитяжного Майдану
Не віддай під тупоти орди!
2.II.2006, Братислава

МОВА

У Софійськім храмі молиться Оранта,
Кров у зорях видно – йде страшна доба.
Знов російську мову в мову окупанта
Обертає служба владного раба.

Знов закон готують куплені нардепи,
Царськими дяками писаний стокрот,
Щоб завмерли дзвони Хмеля і Мазепи,
Щоб язик розрізав сам собі народ.

Здобули ми волю – й віддали хахлові.
А де наша мова, знята із хреста?
Йде на хрест під свисти й насміхи совкові,
Пута шовком шиті, на скабі – уста.

Молиться Оранта, ставши на коліна.
Повторяймо, браття, стоячи навкруг:
Мова – то свобода, мова – то Вкраїна,
Мова – то держава, то безсмертя дух!

Вчуйте нас, народи, мовами своїми
Плекані, натхненні і повік живі,
Хочем розмовляти не як мертві міми
З вами у Нью-Йорку, в Римі, чи в Москві.

Ні, ми не двомовні люди-недоріки,
Ми – із цього світу, знаєм сотні мов.
Але наша мова, дана нам навіки,
То – земля, де предків не змовкає кров.

Ми помрем за неї на майдані Львова,
На полтавськім полі, як було не раз.
Ми помрем і встанем, нас покличе мова,
Що не вмре ніколи, як звелів Тарас!
8.X.2010

ПОРА

Я повертаюся додому
На поле прадідів моїх,
До свого сонця, свого грому,
До рідних жалощів і втіх,
До церкви, де мене хрестили,
На цвинтар, де лежать брати,
Де батька й матері могили
Тримають кам'яні хрести.
Щоночі я виходжу з хати
І слухаю, але дарма –
Мовчать ліси, мовчать Карпати,
Нема повстанців там, нема.
Нема! А в Києві на площі
Посходились вожді, старші,
Здавалося, що найдорожчі
Брати, апостоли, мужі;
І на поклони до тирана
Пішли розумні хитруни.
А на моєму серці рана
Відкрилася до глибини.
За що ж я так трудивсь, братове,
Та ж не за те, щоб, як раби,
Зреклися ми своєї мови,
Здобувши прапори й герби
Німі, безвартісні! Мій вогне,
Помри, як ватра, грань стара;
Карпати сплять, Дніпро не стогне,
І ти стань попелом. Пора.
Пора? Та ні, душа Франкова
Не так писала заповіт.
Коли згорять на ватрі дрова,
Горіти має ще граніт,
Горіти має ще опока
Від молота, що важко б'є.
Від іскри з праведного ока,
В якій відомсти дух жиє!
Ні, не пора шукати згоди
З хахлами, слугами Москви,
І ворогові навдогоди
Хилитись пониже трави.
Ні, не пора йти в скоморохи,
Ділити душу на паї,
Любити Україну трохи,
А трохи ворогів її.
Ні, не пора втікати з бою,
Як ти зготований на рать,
І мову не пора, як зброю,
В музей, на сховище віддать!
Як мову ти віддаш, народе,
За дзвони золотих окуть,
Тебе у пазурах свободи
Брати приблудні розірвуть.
Все заберуть: знамена, храми,
Всі твої землі і міста,
І ти помреш під яворами –
Жебрак, всесвітній сирота.
Помреш, загинеш, мов каліка.
Забувши свій майданний здвиг.
Спать не пора! Пора велика
Будити мертвих і живих!
Пора в один ланцюг ставати
З Мазепою і з Кобзарем,
Пора із серця виривати
Покори й рабства темний щем.
Пора в собі повстанця вчути,
В собі – не в стогоні Дніпра,
Пора не слать дітей під Крути,
А йти самим! Пора! Пора!
22.IV.2012, Конча-Заспа

 СВЯТОЧНЕ ДІЙСТВО

СВІТЛО ЛЮБОВІ КОЛОМИЙСЬКОГО СОБОРУ ПРЕОБРАЖЕННЯ ХРИСТОВОГО

19 серпня 2012 року у писанковій Коломиї, що на Прикарпатті, Патріарх Української Греко-Католицької Церкви Святослав Шевчук освятив найбільший у Західній Україні катедральний собор УГКЦ Преображення Христового.

У ці вкрай напружені часи, коли шовіністично ординська нечисть в Українській державі безкарно чинить глум над українською мовою ("А братія мовчить собі, витріщивши очі"), відкриття в Коломиї катедрального собору Преображення Христового стало знаковою подією в житті української громади. Ісус Христос через владик УГКЦ і будівничих цього величавого храму промовляє до українців: плекайте непохитну віру в Бога, і вона порятує вас. А ще Господь наш промовляє до нас словами нашого національного Пророка Тараса Шевченка: "Борітеся – поборете! Вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава і воля святая!".

– Цей собор, – наголосив у своїй промові на освяченні Храму Патріарх УГКЦ Святослав Шевчук, – є лише інструмент, засіб для преображення Вашої єпархії, а відтак і цілого українського суспільства.

І справді, новозбудований собор володіє дивовижною силою добра, бо, як зазначив митрополит Івано-Франківський Кир Володимир Війтишин, усе тут робилося з любов'ю…

Ідея спорудження Собору в Коломиї, як Храму віри і любові до Бога, належить сповідникові віри, довголітньому в'язневі совєтських концтаборів і тюрем, першому правлячому архієреєві новоствореної в 1993 році Коломийсько-Чернівецької єпархії Владиці Павлу Василикові. Владика Павло вибрав місце для храму в історичному центрі Коломиї, поблизу Народного дому, остаточно затвердив проект Храму архітектора Віктора Мицая, заклав перший камінь і пам'ятну капсулу в фундамент Собору.

Основним джерелом фінансування будівництва Собору були коломияни, які збирали пожертви під час богослужінь у каплиці. Отже, з народної любові до Бога виростав Собор.

Цей благородний задум спорудження Собору благословив Блаженної пам'яті Папа Римський Іван Павло II під час відвидин України. Він також долучився до жертводавців і виділив кошти на покриття храму. Значною мірою сприяли його будівництву Коломийська міська і районна влада, а також Івано-Франківська обласна влада на чолі з Михайлом Вишиванюком. Він, до речі, разом з головою обласної Ради Олександром Сичем, очільниками Коломиї, заслуженими людьми Коломийщини, серед яких – легендарний сотенний УПА Мирослав Симчич, політичними діячами, зокрема Олесем Донієм і Зіновієм Шкутяком брав участь у відкритті Храму. Якби ж то ця єдність різних за політичними переконаннями людей поширилась на всіх громадян України і спричинилася до громадянського порозуміння і суспільного замирення!

Собор Преображення Христового розписали художники Львівської академії мистецтв під керівництвом Романа Василика, рідного брата блаженної пам'яті єпископа Павла, після упокоєння якого кермо єпархії перебрав у свої руки єпископ Микола Сімкайло, енергію і цілеспрямованість якого у побудові Храму відзначив Патріарх Святослав.

Миряни переконались, що в особі молодого Патріарха УГКЦ Святослава Шевчука мають мудрого і далекоглядного пастиря, який не лише досконало володіє теологічною наукою, високим інтелектом, багатьма європейськими мовами, а й успадкував від своїх попередників Андрея Шептицького, Йосифа Сліпого, Мирослава Любачівського і Любомира Гузара магнетичну силу християнської любові до людей, жвавий і оптимістичний характер. Модерні технічні засоби, зокрема великий монітор і потужні динаміки, встановлені перед Собором, дали змогу велетенському згромадженню учасників свята бачити все, що відбувалось всередині Храму. Попри те, Патріарх Святослав вийшов на балкон і привітав мирян із святом Спаса і відкриттям Собору, а на завершення освятив будову дзвіниці.

При Храмі Преображення Христового діють молодіжна християнська організація "Діти Світла" і катедральний хор "Світло Тавору", а прообразом Коломийського Собору, як стверджує архітектор Віктор Мицай, є Собор святої Софії у Константинополі. Віриться, що кожен, хто із щирою молитвою відвідає цей Храм, відчує вплив Преображення, стане чистішим душею і помислами. І нехай у світлі Христового Преображення в наших серцях засяють слова заповіту Патріарха Йосифа Сліпого про Собор святої Софії у Римі: "А над усе нехай собор буде для вас провідним знаком і свідком собору живих українських душ, святим місцем молитви й Літургійної жертви за вмерлих, живих і ненароджених! Благаю Бога, щоб Він охоронив собор душ прийдешніх українських поколінь".

Микола СИМЧИЧ,
м. Коломия

 ЧЕСТЬ УКРАЇНИ ГОТОВ БОРОНИТИ!

ЛІС – НАШ БАТЬКО

Ліси Городоцького району, що на Львівщині, звичайно, не можна порівняти з тими, що на Самбірщині чи на Сколівщині, але і тут у часи визвольних змагань 40–50 років минулого століття діяли відділи УПА, які вважалися одними з найкращих в Україні.

Саме тут, у лісі, що біля села Суховоля на Городоччині, юнаки з Конгресу Українських Націоналістів 18 серпня, наслідуючи неперевершений бойовий дух вояків УПА, їхню безмежну відданість українському народові, організували дитячий вишкільний табір для дітей віком 12–14 років.

Молоді хлопці вранці зібралися у селі і колоною вирушили до лісу. Комендантом і командиром табору був призначений друг Тарас Владиш, молодий конгресівець, який за плечима має не один вишкіл. Прибувши на заздалегідь вибране місце і розбивши табір, перше, що зробив командир, наслідуючи давню традицію, це разом з дітьми помолився і виконав Гімн України. Протягом дня молодь вчилася марширувати, були заняття з самооборони, слухали розповіді про Степана Бандеру і боротьбу УПА проти різних окупантів, що зазіхали на нашу землю. Не обійшовся вишкіл і без побратимської ватри, на якій була приготовлена каша для молодих націоналістів. Найбільше дітям сподобалася теренова гра, де дві команди змагалися за честь свого прапора, і навчальні стрільби з пневматичної зброї по мішенях. Під вечір, подякувавши Богу молитвою за щасливо проведений день, виконавши Гімн України, усі стомлені, але щасливі, похідною колоною поверталися у село.

Такі табори прищеплюють дітям дух побратимства, вчать любити свою землю і націю, і бути готовими до різних непередбачуваних життєвих ситуацій.

Любомир МІКЛУШ,
голова осередку КУН с.Суховоля
Фото Івана Мельника

 ГЕРОЯМ – СЛАВА!

ПАМ'ЯТНИЙ ЗНАК – ВОЯКАМ УПА

12 серпня у селі Облазниця на Львівщині вшанували воїнів Української Повстанської Армії, що боролися за незалежну Україну. Зараз у селі живуть вояки УПА Іван Козак 1922 року народження і Олександр Бундик 1925 року народження. Село Облазниця є малою батьківщиною українського патріота Олексія Данилишина, який був засуджений комуно-більшовицькою владою за участь у молодіжній організації "Месники" на 25 років позбавлення волі. Відбув сім років каторги у таборі казахстанського Джезказгану. Нині він – активний член Конгресу Українських Націоналістів. Наш наставник та ідейний провідник. Саме з його ініціативи виник проект до 70-річчя створення УПА, названий "Хрест Заслуги" ходорівчанином Володимиром Мелехом.

Після Служби Божої у храмі великомученика Євстахія, яку провів отець Петро Пиріг, була відправлена панахида за загиблими воїнами УПА із сіл Облазниця, Жирівське, Нове Село, Корнелівка. До відправи панахиди долучилися отець Іван із села Сулятичі та отець Олександр із села Жирівське. У такому ж складі всечесніших отців: Петра, Івана і Олександра – було проведено посвячення пам'ятного знаку "Хрест Заслуги", що постав перед приміщенням сільської ради. Він завершив Алею слави борцям за незалежність України, ставши в ряд між Стрілецькою могилою і пам'ятником жертвам Другої світової війни.

Члени Жидачівського товариства "Пам'ять" на чолі із керівником Володимиром Гавроном сальвою уславили Героїв ОУН-УПА, ніби повернувши всіх у минуле.

Під час урочистостей голова районної ради Ігор Кос вручив грамоти учасникам повстанської боротьби Івану Козаку і Олександру Бундику.

На мітингу також виступили голова Ходорівської організації Конгресу Українських Націоналістів Володимир Мелех, автор книги "Дзвони Памяті" Олексій Данилишин, заступник голови райдержадміністрації Олег Кизима, депутат обласної ради Андрій Кіт, голова громадської організації "Небайдужі" Ігор Ожиївський, депутат районної ради Михайло Марків, сільський голова Станіслав Стрийський.

Слова вдячності звучали на адресу Андрія Кота, що виступив меценатом у створенні пам'ятного знаку "Хрест Заслуги" в селі Облазниця і у виданні нової книги О. Данилишина "Повстанськими стежками Жидачівщини".

Свято для присутніх створили культпросвітні працівники сіл місцевої ради: Ганна Цан, Марія Ґаранько, Оксана Приступська, Марія Чмелик, Василина Ольшанецька, Олександра Проць за участі Йосипа Ґаранька, Ґалини Ґудзоватої, Ольги Ольшанецької. Чарували своїми піснями стриянка Наталія Бабяк, онучка ветерана УПА Мирослава Сенів. Потішили танцями дівчата Соломія Микитин, Христина Сумик, Христина Мартинюк, Марія Плечінь – під керівництвом студентки Стрийського аграрного технікуму Надії Богів. Вразили своєю щирістю художні читання Христини Мелех і Володимира Акуліча з міста Ходорова.

На завершення свята у виконанні всіх учасників зібрання прозвучав Гімн України.

Наталія МЕЛЕХ

ВАКХАНАЛІЯ БЕЗЗАКОННЯ

"ЕРА ПОВНОГО МРАКОБІССЯ"

ЧИ ЦЕРКВА ПОВНОГО МРАКОБІССЯ?

Тарас МАРУСИК

Перипетії довкола Десятинної церкви тривають не один рік. Днями чергову заяву зробив голова Київської міської держадміністрації Олександр Попов (після того, як забив у дзвони голова постійної Комісії Київради з питань культури та туризму Олександр Бригинець). О.Попов назвав будівельні роботи біля Десятинної церкви незаконними і сказав, що в Міністерстві регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України його запевнили: цим займеться Інспекція державного архітектурно-будівельного контролю.

Інакше, як передвиборчою (адже вибори міського голови стають все невідворотнішими) або навіть лукавою, цю заяву не назвеш. Якийсь рік із "хвостиком" тому КМДА вирішила відбудувати цей храм і провела конкурс на кращу концепцію його реставрації.

Як відомо, конкурс завершився фактично нічим. Половина складу журі, очолюваного головним архітектором Києва С.Целовальником, відверто лобіювала проект, вигідний УПЦ Московського патріархату. Дійшло до того, що журі не оприлюднило результати першого голосування, бо переміг "неугодний Богові" варіант, а голова журі і дехто з його членів почали одержувати, в стилі представників цієї церкви, анафему й телефонні прокляття на весь рід. За словами архітектора, "ми входимо в еру повного мракобісся".

Ні незавершеність конкурсу, ні протести археологів не завадили "православним будівельникам" наприкінці травня 2011 року почати вивантаження вагончиків біля незаконно встановленої шість років тому дерев'яної каплиці. При цьому її настоятель о. Гедеон заявив, що на новозбудований храм УПЦ МП буде виділено 100 мільйонів гривень.

Нещодавно дерев'яну каплицю обклали цеглою. Як повідомив О.Бригинець, вже закінчили прибудовувати приміщення спереду і ззаду, а над центральною частиною надбудований новий металевий каркас, який збільшить розміри купола. В результаті об'єм споруди збільшився вдвічі.

Десятинна церква належить до найбільших святинь українського народу і має велике значення для історії України. Це був перший кам'яний храм давньої Київської держави, споруджений у 988-996 роках князем Володимиром Святославовичем. Саме в цій церкві було поховано князя, який увійшов в історію як Володимир Великий і Володимир Красне Сонечко, його дружину, візантійську принцесу Анну. Сюди було перенесено з Вишгорода прах княгині Ольги. Тут зберігалися привезені з Корсуня (Херсонеса) князем Володимиром мощі святого Климента – папи Римського, засланого наприкінці I століття нашої ери на територію сучасного Севастополя. Святий Климент став пізніше небесним покровителем Києва. Історики припускають, що Десятинна церква була задумана як храм-пантеон, призначений для зібрання руських святинь.

"Відновити" чи "відбудувати" Десятинну церкву в принципі неможливо, оскільки сьогодні ніхто не може сказати, як точно вона виглядала. Територія Старокиївської гори є заповідною, будувати на збережених фундаментах Десятинної церкви і на території довкола них, які є архітектурно-історичною та археологічною пам'ятками, заборонено. Крім того, цей храм був зведений ще до церковного розколу, тому її спадкоємицями є всі традиційні церкви України.

Але московським батюшкам на це, мабуть, начхати. Найбільш підтримувана сьогодні державою й особисто Президентом України В.Януковичем церква дочекалася зміни політичної ситуації на свою користь. А її лобіст, з вигляду чи не найінтелігентніший депутат від Партії регіонів, представник Президента Януковича у Верховній Раді Юрій Мірошниченко, 21 вересня минулого року зареєстрував законопроект № 9196 "Про відродження унікального Символу православ'я – церкви Богородиці (Десятинної) в місті Києві". Він на повному серйозі хотів "визнати право православної церкви на поновлення порушених майнових прав, приведення їх до стану, що існував на момент протиправної експропріації церкви Богородиці (Десятинної), встановивши обов'язок держави в особі Кабінету Міністрів України забезпечити реалізацію зазначених прав", не уточнивши, про яку конкретно церкву йде мова, а також пропонував "створити на території Національного православного комплексу Духовно-просвітницький центр православної культури, передбачивши в його складі навчальний заклад та бібліотеку", незважаючи на те, що, за Конституцією, церква відокремлена від держави.

Цей "заслужений (з рук Януковича) юрист України" стверджував, що хоча на 100 відсотків відбудувати храм, яким він був до руйнації 1240 року, не вдасться, проте можливо на 95 відсотків. І всі ці зусилля, виявляється, заради об'єднання всіх православних церков у єдину. На сьогоднішній день цей законопроект не включений у порядок денний і знятий з розгляду. Але це не означає, що до нього не повернуться або після зміни назви, або після "косметичного ремонту".

Загалом невипадково, що цей "інтелігентний" речник Партії регіонів запропонував такий розкольницький законопроект. Раніше він відзначився поданням главі АП С.Льовочкіну, як невідкладного, іншого розкольницького законопроекту – "Базового закону України "Про мови в Україні". Коли це не було підтримано, в гру вступили інші "артилеристи": спочатку законопроект № 1015-3 "Про мови в Україні" Єфремова-Симоненка-Гриневецького, відтак – одіозний законопроект Ківалова-Колесніченка "Про засади державної мовної політики". Детальніше про це я писав у статті "Справа Геббельса живе і перемагає?" в Інтернет-виданні "Українська правда".

Повертаючись до теми Десятинної церкви, не можна не згадати про роль Міністерства культури України і підпорядкованого йому Національного історичного музею, на території якого вся це відбувається. На підтримку законопроекту Ю.Мірошниченка виступив заступник директора Національного історичного музею Павло Дорошенко. До речі, за даними газети "Україна молода", він є священиком УПЦ МП і проводить служби в каплиці. Цікаво, що на сайті музею такого заступника, як П.Дорошенко, немає, але в приймальні Генерального директора НІМУ мені підтвердили, що він – заступник, і дали номер його мобільного телефону. "А стаціонарний, – запитав я. – Немає в нього стаціонарного". Чи не дивно це?

Раніше О.Бригинець одержав лист у відповідь на свій депутатський запит від "Київенерго" про те, що незаконно встановлена церковна споруда біля підмурків Десятинної церкви живиться електроенергією від Національного музею історії України, а отже, фінансується за рахунок коштів музею: "Фактично, цей лист підтверджує, що керівництво музею заграє з УПЦ МП та здійснює підтримку незаконно встановленої церковної споруди. Не знаю, з якої причини музей ділиться електроенергією з незаконно встановленою спорудою, – зазначив О.Бригинець, – але дуже сподіваюся, що тепер, коли стало відомо про незаконні дії і недоговірні відносини між собою двох інститутів, музею і церкви, ці дії будуть припинені… Впевнений, що музей ризикує не по своїй волі... Впевнений, що така вказівка. Тільки не знаю, чия".

Мабуть, невипадково В.Янукович нагородив 24 серпня ц. р. Генерального директора НІМУ Сергія Чайковського орденом "За заслуги" I ступеня.

Фото О.Бригинця

ВТРАТА

ВІДІЙШЛА У ЗАСВІТИ

Провід Луганської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів з сумом сповіщає, що на 62-ому році життя несподівано та передчасно пішла з життя член проводу обласної організації подруга **Ніна Іванівна Покришка**. Перестало битися серце патріотки, члена Конгресу від 1996 року, члена Спілки Українських жінок і просто гарної жінки та вірного товариша.

Провід Луганської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів

Конгрес Українських Націоналістів сумує з приводу смерті української патріотки Ніни Покришки і висловлює співчуття її родині.

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна